

MALATYA'LI İSMAIL AĞA CAMİİNDEN PAŞAKAPI CEZAEVİNE ORADAN DA MEKKE'YE UZANAN İBRET LİK BİR HİKÂYE

İstanbul Yüksek İslam Enstitüsünde (Bugünkü Marmara İlahiyat Fak.) talebe iken, Üsküdar Cuma Pazarında bulunan Malatyalı İsmail Ağa Camiinde de İmam-Hatip olarak görev yapıyordum. Küçük bir cami olmasına rağmen müezzin kadrosu olan camimizde müezzin olarak da Ethem Ünlü görev yapıyordu. Okuldan mezun olduktan sonra kısa bir dönem İst. İHL de Hoca olarak derslere girmiş ve bu süre içerisinde Rehber öğretmen olarak öğrencileri Umreye götürmüştük. Umre dönüşünde Bilecik'in Gölpazarı İlçesine müftü olarak tayinim çıkmış olması sebebi ile camideki görevimden ayrılarak yeni görev yerime gidip vazifeme başlamıştım. Çok kısa bir zaman sonra Mekke Üniversitesinden gelen davet üzerine de, maaşlı mezun olarak, 05 Eylül 1980 tarihinde Mekke'ye gitmiştim. İlk eğitim yılını tamamlamış; üç çocuğumla beraber köye, annelerin yanına bırakmış olduğum eşimi almak üzere, Türkiye'ye izinli olarak dönmüştüm. Türkiye'den maaşlı mezun olarak ilk gidişim esnasında Demirel hükümeti görevdeydi. Benim Türkiye'den ayrılmamdan bir hafta sonra Kenan Evren darbe yapmıştı. Bu darbeden sonra Türkiye'ye ilk gelişim oldu. Darbe üzerinden henüz bir yıl geçmemiş; sert icraatlar hızını kesmemişti. Darbe esnasında yurt dışında olmamız sebebi ile bize yansıyan bir etki hissetmemiştik. Bu sebeple şahsi bir endişe taşımadan eşim ve çocuklarımın vize-bilet işlemlerini tamamlayıp 1981 yılı Eylül ayı başlarında Suudi Arabistan Havayolları ile Mekke'ye gitmek üzere Yeşilköy'e gidip alandaki işlemleri tamamlamış, polis kontrolünden geçerek uçağın içine girip yerlerimize oturmuştuk. Uçak kapılarını kapattı ve pistin başına gitmek üzere hareket etti. Hızlanma sürecine geçmeden uçak durdu. Bir müddet bekledik; uçuş sıramızı beklediğimizi zannederken uçağın ön kapısı tekrar açıldı ve içeri polisler girdi. Tam bizim oturduğumuz koltukların önünde durup benim adımları anons ettiklerini duyunca şaşırđım. Ayağa kalkıp polislere kendimi tanıttım. Amirleri **“Hocam sizi alandaki polis merkezimize götürüp gerekli kontrollerden sonra tekrar geri getireceğiz.”** dedi. Her ihtimale karşı eşimle beraber üç çocuğumu da uçaktan indirmek istedim; polisler gerek yok, onlar uçakta kalsın; uçak sizi bekleyecek dediler. Çocukları uçakta bırakıp polis merkezine gittik. Kimlik bilgilerimi inceleyip kontrol ederek teyit ettiler. Aranılan kişinin ben olduğum kesinleşince, yurt dışına çıkış yasağım olduğunu, ifadem alınmadan yurt dışına çıkamayacağımı söyleyerek Üsküdar Adliyesine götüreceklerini bildirdiler. İşlemler 45 dakika civarında bir zaman sürdü ve uçaktan çocuklarımın indirilmesi talimatı geciktiği için uçağın kalkmış olduğunu öğrendim.

ÇOCUKLARIMIN GURBET ÇİLESİ

Çocuklarım ilk defa yurtdışına çıkıyordu; yanlarında para olmadığı gibi uçakta onları tanıyan kimse de yoktu. Yabancı dil de bilmiyorlardı. Bu durumu Mekke'deki arkadaşlara haber verme şansım da kalmamıştı. Polisler beni Üsküdar polis merkezi kanalı ile Üsküdar Adliyesine götürdüler.

DARBE YARGISI İLE TANIŞTIM

Nöbetçi mahkemede Hâkim huzuruna çıkarttılar. Hâkim Bey hakkımdaki İddiaları okuyup cevabımı sordu. İddiaların doğru olmadığını, din görevlisine karşı ön fikirli olan bir kişinin iddialarının ciddiye alınmaması gerektiği mealinde bir şeyler söylemeye çalıştım. Hâkim unutamayacağım şu cümleyi, **“Bu iddiaları sizin meslektaşınız doğruluyorsa ciddiye almak zorundayız.”** söyleyince ne diyeceğimi şaşırđım. Kimmiş bu meslektaşım diye de soramadım.

Hakkımda gıyaben açılmış bir dava varmış; adresim tespit edilemediği için yurtdışına çıkış yasağı konmuş; hudutlara da bildirilmiş; aranıyormuşum fakat benim bu durumdan hiç haberim olmadığı gibi, haberi olan akrabam da olmamış. Görev yaptığım kurumdan maaşlı mezun olarak resmî işlemler sonucu yurtdışına çıkmış olmama rağmen böyle bir sürprizle karşılaşmanın şaşkınlığını üzerimden atamamıştım. İfademi alan hâkimin yanında savcı yoktu. Odası karşı tarafta olan Savcı Bey'e hâkim yüksek sesle bağırıp görüş beyan etmesini istedi. Savcı bey oturduğu yerden, benim yüzümü dahi görmeden, **“hâkim bey tuklayıverin sonra gerekçesini yazarız”** dediğini hep beraber duyduk. Hâkime, memur olduğumu, lüzumu muhakemat kanununa göre yargılanabilmem için idari onay alınması gerektiğini hatırlatmamıza rağmen, tutuklu yargılanmak üzere tutuklanmama karar verdi. Bu karar üzerine, Üsküdar polis karakoluna götürüp nezarete bekletmeye başladılar.

KARAKOLDAKİ ÜÇ GÜNLÜK MİSAFİRLİK

Karakolun beni üç gün nezarete bekletme imkânı olduğu gibi, çok yakında olan Paşa kapısı ceza evine hemen götürüp teslim etme imkânları da varmış. Ramazan ayı olduğu için iftar saati yaklaşınca Karakol Amiri yanıma gelip **“geçmiş olsun hocam”** dedi ve tanıştık. Mütegayyin bir arkadaş olduğunu sonradan öğrendiğim bu amir bana, arzu edersem karakolda 3 gün beklettikten sonra cezaevine teslim etme imkânları olduğunu, bu üç gün içerisinde gece evime gidebileceğimi, sabah da tekrar karakola gelmeme müsamaha edebileceklerini söyleyince, doğrusu ilk anda beni denediklerini zannederek, kendilerini zora sokmamın doğru olmayacağını düşündüm ve karakolda bekleyebileceğimi söyledim. İftar vakti gelince amir bey tekrar yanıma gelerek dışarı çıkıp iftarımı açabileceğimi, istersem sabah 08.30 da tekrar gelmek üzere geceyi dışarda geçirebileceğimi bildirdi. Samimi bir teklif olduğuna inandım; çünkü kendi aralarındaki konuşmalarını duymuş; mesai arkadaşları, amirlerini uyurma ihtiyacı hissetmiş; bunun üzerine amir beyin, **“müftü olan bir insana da güvenemeyeceksek kime güveneceğiz”** dediğini duymuştum. Dışarı çıktım; peşimi takip etmediklerini görünce Üsküdar vapur iskelesine doğru yürüdüm. Ara sıra etrafıma bakıyor; takip edilip edilmediğime dikkat etmeye çalışıyordum. İskeleye ulaşıncı vapura binip Eminönü'ne oradan da otobüsle Fatih'e gidip amcamın evine girdim. Beni görünce şaşkırdılar. Durumu anlattım ve o gece orada kaldım. Sabah erkenden tekrar karakola döndüğümde saat 08 bile olmamıştı. Amir gelip beni görünce sevgi ve saygı ifadelerinden sonra Hocam 3 gün bizim misafirimizsiniz; işlerinizi görmek için istediğiniz zaman istediğiniz yere gidebilirsiniz; bizden izin almanıza da gerek yok. Gündüz giderken bilgi notu bırakmanız yeterlidir; dedi. Sonra da mesai arkadaşlarına dönüp **“bir müftünün güveni istismar etmeyeceğini görüp anladınız mı?”** deyince doğrusu çok duygulanmıştım. Karakolda 3 gün böyle kalmış; akabinde polisler beni çok yakındaki Paşa kapısı cezaevine götürüp teslim etmişlerdi.

GARDİYANLARIN KIYAĞI

Gardiyanlar üzerimdeki bütün eşyaları emanete alıp karantina koğuşuna götürmeden, **“Hocam kusura bakma bu işlemleri yapmak zorundayız”** deyince bende bu nezakete karşı, herkese yaptığınızı bana da yapabilirsiniz; ben sizden ayrıcalık beklemem dedim. Bu sözüm üzerine birbirlerine bakıp gülümsediklerini görmüş fakat bir mana verememiştim. Hayatımda ilk defa karakol ve ceza evi görmenin acemiliği ve saflığı ile konuştuğumun onlar farkındaydı. Kırk gün sonra tahliye olurken bu gülümsemenin sebebini bana izah etme ihtiyacı duyacak ve merakımı gidermiş olacaklardı. Meğer hapishaneye ilk girenlere gardiyanlar selamlama dayağı atar; gözdağı verirlermiş. Benim herkese yaptığınızı bana da yapın dememe bunun için gülmüşlerdi. Müftülük sıfatımız bize istisna muamelesi yapılmasını sağlamıştı.

Hapishaneye ilk girenler karantina koğuşuna alınıyordu; oradan da, suçuna göre, esas gitmesi gereken koğuşa gönderiyorlardı. Biz de memur sayıldığımız halde, memurlar koğuşuna gitmemiz gerekirken, herkes esas koğuşlarına gönderildiği halde biz beklemeye devam ediyorduk.

Karantina koğuşu çok yoğun; 40-45 kişi, çift katlı 8 ranza, yani 18 yatakta 40-45 kişi yatmak zorunda. 80-90 cm genişliğindeki her yatağa 3 kişi düşüyor. Bazı mahkûmlar yerlerde yatıyor. 40-45 kişi bir tuvaleti kullanmak zorunda, yemekler üstü açık karavana ile geliyor; içine sigara külleri fırlatıldığını gözlerimizle görüyoruz. İster ye ister aç kal, aylardan Ramazan, durumu avukatım Yunus Can'a anlattım. Yaptığımız inceleme sonunda benim gitmem gereken memurlar koğuşuna gidişimi, orada bulunan emekli bir subay engelliyormuş diye öğrendik.

KARANTİNA KOĞUŞUNDAN MEMURLAR KOĞUŞUNA

Karantina koğuşundan memurlar koğuşuna geçme engelini aşmamdan sonra koğuşa ilk girişim, koğuştakilere soğuk duş etkisi yapmıştı. Bu soğukluğu tanışıp konuşarak ilk gün sonunda aşmak nasip oldu. Koğuştaki, aslen polis memuru olup cezaları sebebi ile hapiste olan arkadaşlar, Aziz Şengün amcaya şantaj yaparak her gün avanta koparıyorlardı. İlk günlerde bunun sebebini fark edememiştim. Aziz Amcaya, bugün şunu isteriz; vermezsen sırrını ifşa ederiz deyip istediklerini aldırıyorlardı. Ne kadar ısrar ettiysem bunun sebebini öğrenemedim. Hocam sen bu sırrı öğrenirsen büyü bozulur iflas ederiz diyorlardı. Adli tatil olduğu için duruşma günü olarak 40 gün sonraya gün verilmişlerdi. Kırkı doldurmadan tahliye imkânım yoktu. Koğuşta böyle tarihi bir şahsiyet yanında diğer arkadaşlar da konuşmayı şakalaşmayı seviyorlardı. Aziz amca aslen Rizeli olup benim de Oflu olmam ve çocukluk yıllarımda Rize'de iki yıl kalmış bulunmam yakınlaşmayı kolaylaştırmış ve kısa zamanda kaynaşmıştık. Beni çok sevdiğini söylemesini fırsat bilerek yaşadığı tarihi olay ve gerçekleri bana açık ve samimi bir şekilde anlatmasını sağlıyordum. Polis arkadaşlar da Aziz amcanın bana ilgi ve sevgisi arttıkça, onu sırrını ifşa etmekle tehdit etmeye devam ediyor; ikramlarını artırmalarını sağlıyorlardı. Bu sırrın ayrıntılarını ancak tahliye kararım verildiği duruşma günü öğrenebilecektim. Meğer Aziz amca benim koğuşa girmemi engellediği günlerde aleyhime konuşmuş koğuş arkadaşlarını da ikna ederek koğuşa gelmemi on gün geciktirmişti. Koğuşa geldikten sonra oluşan yakınlık ve bana karşı gösterdiği aşırı ilgi ve iltifat bozulmasın diye aleyhimde konuşup yaptıklarını, bana söylememeleri için onlara rica edip duruyormuş. Onlarda bunu koz kullanıp istediklerini aldırılmayı sürdürüyorlardı. İstediklerini almam dese konuşup yaptıklarını bana söyleyerek aramızın açabileceklerini, Aziz amca'yı zor duruma bırakabileceklerini zannediyorlardı. Koğuşa gelişimi istemeyip on gün geciktiren Aziz amca, ben koğuştan ayrılırken hüznüydü; dokunsan ağlayabilirdi. Polis memuru İsmail Bey daha fazla dayanamayıp sırrı ifşa etti ve helalleşmemizi istedi. Aziz amca çok mahcubiyet duymuş; boynu bükük bir eda ile şu cümleleri söylemişti: **"Hocam ben 17 yaşına kadar Kur'an okuyan ve namaz kılan bir gençtim. Bir gün cuma namazında hutbe okuyan hocadan, insan öldürenlerin ebediyen cehennemde kalacağını duydum. Ben de bir kişi öldürmüştüm, madem ebediyen cehennemde kalacağım, o zaman namaz kılmama ve diğer kulluk görevlerimi yapmama ne gerek var deyip camiden çıktım. Ondan sonra bugüne kadar din adamları ile hiç karşılaşmadım; onları düşman gibi gördüm; konuşulmayacak karanlık şahsiyetler kabul ettim. M.Kamal ile beraber olduğumuz yıllarda, din adamlarının itibarını zedelemek için uydurulan fıkraların çoğunu ben uydurup yaymayı sağladım. Onun için senin bizim yanımıza gelmeni istemedim. Din adamları ile de konuşulabileceğini tartışılabileceğini senden öğrenmiş oldum."** üzgünüm dedi. Koğuştan, 40. gün tutuksuz yargılanmak üzere tahliye kararı sebebi ile ayrılıyordum. Ben sevinçli koğuş arkadaşlarım hüznüydü.

KÜÇÜK DAR HAPİSHANEDEN BÜYÜK GENİŞ HAPİSHANEYE

Mahkemenin tutuksuz yargılama kararı, 40. günde hapisten çıkmamı sağladı fakat 163. maddeden yargılanmam sebebi ile yurtdışına çıkma imkânım olmadığını öğrendim. Çocuklarım 40 gündür Mekke’de arkadaşların yanında misafir kalıyordu. Yazdıkları mektup sayesinde neler yaşadıklarını öğrenmiş; endişem bir nebze azalmıştı. Mekke’ye tekrar dönebilme imkânlarını araştırmaya koyuldum. Mahkeme beraatla bitmeden buna imkân olmadığını söylediler. Ama benim pes etme niyetim yoktu. Tahliye kararımı veren hâkime hanım Kamalist bir anlayışta olduğunu hissettirdiği için bana anlayış göstereceğine ihtimal veremiyordum. Son duruşmada savcı tutuksuz yargılanmamı istemiş, hâkime hanım da bu isteği uygun bulup olumlu karar vermişti. İfadem esnasında duygulu bir savunma yapmış; hâkime hanım sözümü hiç kesmeden 10 dakikadan fazla beni dinlemişti. Bana ön fikirle yaklaştığını anlamış gibi bir tavır ve üzüntü içinde olduğunu hissetmiştim. Bundan cesaret alarak bir gün sonra Adliyeye gidip Hâkime Hanımın oda kapısını tıkladım ve izin alarak içeri girdim. Buyurun demesini fırsat bilerek bir solukta derdimi anlattım ve çocuklarımın Mekke’de kalmış olduğunu, yüksek lisans hakkımın da zayi olmaması için, birkaç gün içinde Mekke’ye dönmem gerektiğini, bunun için de **“yurtdışına çıkışıma bir mani olmadığına dair ara karar gerektiğini söyleyip ara karar talep ettim.”** Biraz düşündükten sonra başını kaldırıp bana: **“Talimatla Bakırköy Adliyesinden istediğimiz şahit ifadesinin duruşma günü yarın, o ifadenin aynı gün bize ulaşmasını sağlarsan ara karar talebinizi değerlendirebiliriz”** dedi. Hemen dışarı çıkıp bunu nasıl sağlayabileceğimi düşündüm. Bakırköy Adliyesinde şahit olarak ifade verecek kişi Malatyalı İsmail Ağa Camii eski müezzini Ethem Ünlü idi. Talebelik yıllarımda, beraber aynı camide görev yapmıştık. Aramızdaki soğukluk sebebi ile ifade vermeye gelmeyebilir; ara karar aldırma imkânım kalmayabilirdi. Hemen, 3 gün misafir kaldığım, Üsküdar Polis merkezine gittim ve amir beyi bularak durumu anlattım. Amir Bey, Ethem Ünlü ’nün kaldığı bölgenin polis merkezi amirini arayarak durumu anlattı ve karakola çağırıp durumun ciddiyetini anlatmasını istedi. Benim de oraya gidip amir beyle tanışarak işlemi takip etmemi söyledi. Hemen Bakırköy’deki karakola gittim; amir bey Ethem Ünlüyü telefonla arayıp karakola gelmesini istemişti. Ben varıp amir bey ile tanıştıktan biraz sonra Ethem Ünlü ’nün de geldiğini haber verdiler. Amir bey benim kapı arkasına geçip dinlememi söyleyerek Ethem Ünlüyü içeri aldı ve kendisine sıkı sıkıya tembih edip bir gün sonraki duruşmaya vaktinde giderek ifade vermesini tembih etti. Tembih etmekle de kalmadı; gitmez veya gecikirse nasıl bir muameleye maruz kalabileceğini de söyledi. Ethem Ünlü endişe ve korku içerisinde polis merkezinden ayrıldı. Ben de konuşulana şahit olmanın rahatlığı ile teşekkür ederek ayrıldım.

CAMİDEN BULDUĞUM İZ İMDATIMA YETİŞTİ

Ertesi gün saat 13 de ben de Bakırköy Adliyesine gittim. Ethem Ünlü de gelmişti. 13.30 da ifade alma işi gerçekleşti fakat ifadeyi elden bana veremeyeceklerini PTT ile göndereceklerini söyleyince aynı gün Üsküdar Adliyesine ulaştırma imkânı olamayacağını anladım; üzüntü ve telaşla ne yapabileceğimi düşünmeye başladım. Bakırköy, yabancı olduğum bir bölge, orada tanıdığım hiç kimse yoktu. Hemen yakındaki camiye gidip camiden çıkmakta olan İmamı buldum ve durumu anlattım. PTT de baş dağıtıcı olan arkadaş cami cemaatinden olduğunu söyledi ve hemen kendisini arayıp durumu anlattı. Baş dağıtıcı da bir arkadaşını görevlendirip Adliyeye yolladı ve ifade tutamağını teslim aldirıp bir motosiklet ile Üsküdar Adliyesine yolladı. Saat 16.45 de evrak Mahkeme kalemine teslim edilmiş olduğunu bana da bildirdiler. İmkânsız bir işi Allah’ın lütfu ve keremi ile başarmıştık. Ertesi gün sabah Adliyeye gidip Hâkime hanıma durumu haber vererek ara karar talebimi tekrarladım. Beni savcıya yollayıp fikrini sormamı istedi.

Savcıya gidip durumu anlattım; savcı bey zaten tutuksuz yargılanmamı istediği için Hâkime hanımın takdiri önemli, benim itirazım olmaz dedi. Hâkime Hanım kalemdeki görevliye ara kararı yazdırdı. Yurtdışına çıkmamda her hangi bir mahzur olmadığına dair kararı elime verdiler. Hemen alıp İstanbul emniyet müdürlüğünde tanıdığım başmüfettiş Murat beyin yanına gittim. Karara baktı ve güldü. Hocam Hâkime Hanım yeni çıkan kanundan haberi yokmuş galiba. 163. maddeden yargılananların, beraat kararı olmadan, yurtdışına çıkamayacağı hususunda kanun var. Hâkime hanımın böyle bir karar verme yetkisi yoktur dedi. Peki, çözüm nedir diye sordum. Sıkıyönetim komutanlığından bir tanıdık bulursan onlar yurtdışına çıkmanı sağlayabilir dedi. Karşıya geçip avukatım Yunus Canla görüştüm; o da bu bilgiyi doğruladı. Darbe döneminde böyle bir yetkili bulmak, üstelik 163 den yargılanan birini himaye edecek bir komutan bulmak çok zor hatta imkânsızdı. Bu hüznle Fatih'e gitmek üzere Üsküdar'dan vapura binip karşıya, amcamın evine gitmeye karar verdim ve vapura bindim.

ALLAH DİLERSE OLMAZLARI OLDURUR

Vapurda, okuldan arkadaşım Kadıköy vaizi Muhammed Tarakçı'yı gördüm. Benim Mekke'de olduğumu biliyordu. Hal hatırdan sonra durumu anlattım. Selimiye'de Albay bir akrabası olduğunu, beraber gidip görüşebileceğimizi söyleyince, randevulaşp Albayın yanına gittik. Elimizdeki kararı gösterip durumu anlattık. Mahkeme kararını okuyunca oda hayret etmiş fakat böyle bir kararın varlığı bize kendisinin yardımcı olmasını kolaylaştırdığını söyleyerek İstanbul Emniyet Müdürünü arayıp bana yardımcı olmalarını, yurtdışına çıkmamı sağlamalarını istedi. İsmimi de yazdırıp ertesi gün emniyet müdürlüğüne gitmem gereken saati de belirleyince teşekkür edip ayrıldık. Ben ertesi gün sabah erkenden il emniyet müdürlüğüne gidip tanıdığım başmüfettiş Murat abinin yanına uğradım. Beraber emniyet müdürünün makamına çıktık. Beni bekliyorlarmış; hazırsam iki polis refakatinde beni Yeşilköy havaalanına götürüp çıkışımı sağlayabileceklerini söyledikten sonra, müdür bey bana dönerek şu tembihte bulundu. **“sizi gayri nizami olarak yurtdışına çıkartacağız; tanıdığınız subay bu dosyayı takip ettirip kapattırmaz ise siz de tekrar Türkiye'ye gelemez; gelseniz bile sıkıntı yaşarsınız. Bizi de sıkıntıya muhatap kılmış olursunuz”** dedi. Biletimi alıp ertesi gün iki polis refakatinde alana gittim ve uçağa binerek 45 günlük çileden sonra, uçağın hareket etmesiyle rahat bir nefes alma imkânı buldum. Bu dosya sebebi ile 6 yıl Türkiye'ye gelememiştım. Özal döneminde 163. maddenin kaldırılması ile dosyamız kapanmış oldu.

Bu sıkıntıları yaşamama sebep olan müezzinimiz Ethem Ünlü 'nün aleyhimde şahitliği idi. O aleyhime şahitlik etmemiş olsaydı, delil yetersizliği sebebi ile dava açılmazdı. Hâkimin, **“meslektaşınızın şahitliğini ciddiye almak zorundayız”** dediği Ethem Ünlü ile 10-12 yıl sonra karşılaşmamızın ibretlik hikâyesini de yazmam gerekir.

ETHEM ÜNLÜ İLE YILLAR SONRA KARŞILAŞMAMIZ ve BERABER HAC YAPMAMIZ

Sıkıntılı günler, farklı tecrübeler yaşamamıza vesile olan Ethem Ünlü kardeşimiz ile bu olaydan sonra, 10-12 sene hiç görüşüp konuşma vesilesi olmadı. Aradan geçen yıllar birçok şeyi unutturduğu gibi bu sıkıntılı günlerimizi de unutturmuştu. Mekke'de 41 yıl gibi uzun yıllar yaşamak zorunda kalmamıza sebep olan 2-3 hadiseden biri de bu dava olmuştur diyebilirim.

Daimi ikamet adresimizi Mekke olmakla birlikte senede bir, bazen iki defa İstanbul'a gelip Hac ve Umre ofisimizin durumunu denetliyor; eksiklik ve aksaklıkları giderip geri dönüyordum.

Hac kayıtları için İstanbul'a geldiğim günlerden bir gün idi; erkenden Fatih'teki ofisimize gelmiş, mesai arkadaşlarımızın gelmesini bekliyordum. İçeride yalnız olduğum bir anda kapı açıldı ve Ethem Ünlü kardeşimiz içeri girdi; beklenmeyen bir anda karşı karşıya gelmemiz, ikimizi de şaşırttı. Geldiği yerde benimle karşılaşma ihtimalini kendisi tahmin edemeyeceği gibi bizim de beklediğimiz bir şey değildi. Yirmi otuz saniye ikimizde durakladık; endişeli durumunu yüzünden görüp anlayabiliyordum. Selam verip hac kaydı için müftülükten Haremeyn-Çağrı Turizm şirketine yönlendirildiğini söyleyip durakladı.

Bir anda ne diyeceğimi şaşırdım; kaydını yapsam, beklenmedik bir sıkıntı yaşar mıyız, yapmayıp hissi davranmış olmayı da kendime yakıştıramadım. Kısa süreli bu tereddütten sonra elindeki evrakları alıp inceleyerek masaya koydum. Kısaca kendisini de bilgi verdim. Hac kayıtları bitmiş; yolcu iptali olan acentelere müftülük yedeklerden sırası gelenleri yönlendirip sevk ediyordu. Bizdeki yolcu iptallerinin yerine kayıt yaptırabilmesi için Ethem Ünlüyü de müftülük bize yönlendirmişti. Ne yönlendiren, ne de Ethem Ünlü 'nün geldiği yerle ilgili bilgisi yoktu. Kader tecelli ediyor; bir hesabın kapatılmasına fırsat veriyordu. Ethem Ünlü kardeşimiz bilmeden geldiği ofisimizden hangi duygularla ayrıldı bilemiyorum amma içeride sadece 10 dakika oturmuş; ayrılmıştı. Hac kaydı ile ilgili bir kaç cümle dışında hiç bir şey konuşamadık. Daha önce tanışmayan iki kişinin karşılaşması gibi olmuştu. Evet, Ethem Ünlü ve eşinin Hac kaydını yapmıştım amma Mekke'ye geldiklerinde eşim bu durumu nasıl karşılayacaktı? Hissi davranırsa sıkıntı yaşar mıyız diye düşünmeye başladım. Çünkü çocuklarım da en az benim kadar sıkıntı ve mağduriyet yaşamış, üzgün geçirdikleri günler hafızalarında iz bırakmıştı. Neyse aradaki zaman diliminde eşimle görüşüp durumu anlatır, gerekli yumuşamayı sağlarım diye düşündüm. Nitekim öylede oldu; hamdolsun bir tatsızlık yaşamadık; huzurlu bir şekilde haccımızı beraber yaptık.

Ethem Ünlü ve eşi ile beraber Hac yapmakla da kalmadık; Mekke'deki evimize misafir edip beraber yemek bile yedik. Yaşadığımız acı olayı hiç gündeme getirmedik; yok saydık.

17 Eylül 2017 tarihinde vefat ettiğini çok sonraları duyma imkânım oldu. Kendilerinin Bursa'da oturmaları, bizim de Mekke ağırlıklı yaşamamız, irtibatımızı canlı tutmamıza fırsat vermediği için Hacdən sonra da görüşmek nasip olmadı. Oğlu Seyfi'nin 02 Ocak 2022 tarihinde vefat etmiş olduğunu da, 23 Ekim Pazar günü görüştüğümüz Osman Şahin Hoca'dan öğrenince hüzünlendim. Rabbimden Ethem Ünlü kardeşime ve oğlu Seyfi'ye rahmet ve mağfireti ile muamele etmesini, varsa taksiratlarını affetmesini, cennetinde bizleri tekrar buluşturmasını niyaz ediyorum. Allah bütün geçmişlerimize rahmet eylesin. (Âmin)

11.11.2022 Üsküdar

Ahmet Ziya İbrahimoglu